

SLOVENSKI NAROD.

zhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr. če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

O bivanji Petra Karagjorgievića v Cetinji

piše „Zastava“ v jednom zadnjih listov:

„Tudi na polji političnem prikazujejo se duhovi. Jeden takih duhov prikazal se je te dni v Cetinji, in daljava, katera deli ono sokolovsko gnjezdo od prestolice novega srbskega kraljestva, ni bila na potu, da se ona prikazen zagleda v najstrašnejši svoji obliki baš v njej, v Belgradu. Princ Peter Karagjorgiević obiskal je kneza črnogorskega in viteški knez Črnogore vzprejel ga je s kneževskim odlikovanjem, okrasil ga je z Danilovim redom in dal mu naslov častnega senatorja Črnogore. Te novice prihajajo z Dunaja ob onej popolno iznenadeni prikazni ter se ne ločijo bistveno od one, katero nam o njej priobčuje „Glas Crnogorca“, ki javlja: „da je Njegova svetlost knez Peter Karagjorgiević, želeč videti Črnogoro in obiskati neke ondote svoje prijatelje, prišel pretečeni torek zvečer iz Kotora v Cetinje, kjer se je nastanil pri g. Boži Petroviću.“

Mi nismo babjeverni, tudi nimamo uzroka za to, a vender nam pada na oči, kako da se ona lepa želja v prsih kneževiča, ali kakor ga „Glas Crnogorca“ nazivlje: njegove Svetlosti kneza Petra, ni prej ali pozneje vzbudila, nego ravno sedaj. Da so v Srbiji nekake take spletke, kakersne dandanes vladajo v francoskej republiki, mi bi bili čisto naklonjeni verjeti, da je v političnem svetu zavladalo neko pretendentovsko gibanje. Ampak ti odnošaji niso jednaki, niso niti podobni: „daleko so gore“, gotovo dlje, nego na Francoskem. In ker je tako, mogel bi se oni pojav srbskega pretendenta v Cetinji pokazati kot nekaj, kar bi moglo biti kakega večjega pomena, kakor sama priprosta agitacija.

Nehvaležen je posel, ako se hoče s prostim očesom predreti skozi neprozorno zaveso, katera skrbno skriva namere in cilje onih, ki so poklicani z odvažnim glasom utikati se v usodo narodov in držav. Kaj da so hteli vse doseči oni, kateri so

kneževiču Petru nasvetovali to potovanje, in kaj da še mislijo doseči, o tem bi se moglo samo domnevati. Ampak nekaj je, kar je že doseženega, in to je: da se o njem govori. V tej okolnosti samej ob sebi obstoji že nemali uspeh za navadnega smrtnega človeka, a kaj še le za pretendenta, posebno tedaj, ako se o njem mora govoriti ob jednakej priliki, kakor je ta sedanja.

Prikazen Petra Karagjorgievića v Cetinji morala bi se dandanes tudi brez takega odlikovanja smatrati kakor nekako znamenje slabega stanja Srbije, vsaj v njenih najvišjih krogih. Srbija, kakor taka, ne samo da more imeti bodočnost, nego je tudi potrebna samo dotlej, dokler je verna narodnej politiki srbskej. Vsaki korak, s katerim se ona od nje oddaljuje, vsaki čin, kateri omejuje občni srbski patrijotizem na patrijotizem lokalni, dovaja jo vedno bližje nevarnostim, katere so za njo in za one nad njo nepredvidljive. Zgodovina je najboljši učitelj in ona nas uči, da se mora naloga, katero stavi bodočnost jednega naroda svojim prvakom, ali izpolniti ali pa se jej mora pasti kot žrtva. — Mala Toskana je bila srečna država, svobodne nje ustanove, sposobnost in zavednost njenih državnikov doveli so zemljo k zaželjenemu blagostanju, državljani so bili zadovoljni — in vse to ni moglo zabraniti, da ne utone v novem svetu zedinjene Italije; znamenje, da ni imetka, da ni interesa, pa da so še tako dragoceni in ljubi, katere ne bi narod žrtvoval za svoje zjedinenje. Koliko je pač ložje vse žrtvovati tam, kjer prememba ne more prinesiti nič slabšega od onega, kar že obstoji? Zgodovina Italije je polna poučljivih primerov za razkosane narode in njihove vlade. Leta in leta prebijal se je italijanski narod z najdragocenejšim svojim zakladom, s krono zedinjene Italije, od prestola do prestola svojih malih vladarjev, ponujaje ga vsakemu iz njih za jako nizko ceno. Ni trebalo družega, nego hrabrosti, katera bi bila voljna zamenjati prijateljstvo sumljivih protektorjev, kateri so „garantovali“ obstanek malih držav, z ljubeznijo naroda, ki je želela veliko Italijo. Vsi do jed-

nega odbili so ponudbo, in vsi razven onega jedinega pripadajo danes že zdavna historiji, dočim se dinastija savojska dandanes še greje na solncu ljubezni zjedinjenega naroda italijanskega.

Doslednosti, koje izvirajo za Srbijo iz teh poukov, so zadosti jasne v jednej in drugej sméri. Mi hočemo spominati na jedno samo: da poleg ljubezni svojega naroda ni propala še nobena dinastija, nobena država. Pot, katerega predpisuje ona, je najgotovejši, akopram je dostikrat tudi najtežavnejši. Kdor ž njega ne krene, temu ne morejo škodovati nobeni duhovi — kdor ga pa zapusti, temu je propast tudi brez njih neizbežna.“

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 9. februarja.

Včeraj končale so se skupne **ministerske konference** in ministri so se zopet razšli. O najvažnejših njenih podatkih se doslej toliko poizve: Gradnje železnične proge Munkacz-Stryj spoznalo se je potrebno in ustanovitev dveh novih topniških polkov za zelo prikladno; kako naj se bodo stroški za to v pribodnjem budgetu nastavili, o tem se še obravnava. Verjetno je, da se ne bode ves znesek postavil v budget za leto 1884., kateri se bode začel že aprila meseca sestavljati. Konečno je še opomnje vredno, da je takoj v prvi seji grof Kalnoky izjavil ogrskim ministrom, da se je povodom navzočnosti ruskega ministra pl. Giersa na Dunaji doglano popolno sporazumljenje v podonavskem vprašanji.

Profesor **Szujski**, član gosposke zbornice, znameniti poljski učenjak in pesnik, umrl je v ponedeljek v Krakovem. V njem zgubi krakovska stranka jednega najodličnejših članov in ondukajšnja akademija znanostij najmarljivejšega zastopnika zgodovinskega preiskovanja. Član gosposke zbornice postal je ranjki v januarju 1881. leta, pred leti bil je tudi državni poslanec in do zadnjega časa zastopnik veleposestva v gališkem deželnem zboru. Najznamenitejše njegovo pesniško delo je tragedija „Smrt Vladislava IV.“.

„Tribüne“ priobčuje naslednje poslano barona Schwarza, zadevno aféro **Kaminski**: „Gospod

LISTEK.

Junak našega časa.

(Roman M. Lermontova posl. J. P.)

Maksim Maksimič.

(Dalje.)

Pečorinu prišel je naproti njegov sluga in mu dopovedal, da bodo brž nakladali, ter podal mu škatljico s smodkami; ko je dobil nekaj povelj od svojega gospoda, odpravil se je urno, da preskrbi vse potrebno za odhod. Pečorin pa je zakuril smodko, zazeval kaka dva pota in usedel se na klop na drugo stran vrat. Zdaj vam hočem narisati njegov portret.

Bil je srednje velikosti, stegnen, lepo vzrasten, njegova široka pleča so kazala, da je trdnega života, sposoben prenašati vse težave potniškega življenja, premembe podnebja, da ga ne ugonobe niti razvratno življenje v stolicah, niti duševni viharji; pri njegovej oprasanej baržunastej suknji bila sta

sama spodnja dva gumba zapeta, tako se je videlo kakor sneg belo perilo, kar je kazalo rednega človeka; njegove umazane rokavice bile so kakor nalašč narejene za njegove majhne aristokratske roke, ko jih je snel, čudil sem se njegovim suhim in bledim prstom. Njegova hoja bila je ravnodušna in lena, in opazil sem, da ni mahal z rokami — verni znak neodkritosrčnega značaja. Sicer je pa to le moja lastna opazka, opirajoča se na moja lastna opazovanja in skušnje, a jaz nikakor nočem, da bi mi kar slepo verovali. Ko je sedel na klop, pripognil se je njegov život tako, kakor bi ne bilo nobene kosti v njegovem hrbtu. Vse njegovo obnašanje kazalo je neko nervoznost, sedel je kakor sedi Balzakova, tridesetletna koketka, na svojem naslonjači po utrudljivem plesu. Na prvi pogled bi mu ne bil prisodil čez tri in dvajset let, a če si ga bolje ogledal, prepričal si se, da jih ima trideset. Njegov smeh imel je nekaj lisičjega. Njegova koža bila je nežna, kakor kake ženske; njegovi belkasti lasje so se krivili že od prirode in lepo okroževali njegovo

bledo in lepo čelo, na katerem si pri natančnem opazovanji zagledal majhne gube, ki so se križale, in se gotovo bolj poznale, kadar je bil jezen, ali je kaj uznemirjevalo njegovo dušo. Dasi so bili njegovi lasje in obrvi bele, bile so pa njegovi brke črne — kar je pri človeku ravno tako nekaj posebnega, kakor pri belem konji črna griva in rep. Predno končam njegov popis, moram še povedati, da je imel malo potlačen nos, svitlobele zobe, rujave oči, o njegovih očeh pa moram spregovoriti še nekaj besed.

— Prvič se niso smijale, kadar se je on smejal! — ali še niste te posebnosti opazili pri nekaterih ljudeh? . . . to je znamenje spridenega značaja, ali pa globoke in neprestane žalosti. Izpod pol zapretih trepalnic sijale so s fosfornim bleskom, če se sme tako reči. To ni bil izraz goreče duše ali prežive fantazije, ta blesk bil je podoben blesku brušenega jekla — bleščeč in hladen. Njegov pogled ni bil trajajoč, a presunljiv in nestrpljiv, puščal je neprijeten utis neskromnega vprašanja; komu bi se

urednik! Danes v jutro sem še le dospel iz Solnograda, kjer sem bival pri svojem bolnem sinu, ter se požurim v pojasnilo brezštevilnih vestij, ki so nastale iz tožbe dr. pl. Kaminskega, naslednje izjaviti: Kar se tiče tožbe same, pridržujem si naravno pravico dokazati nje ničevost potom sodnijske obravnave. Nečem pa odlašati z razpršenjem vseh nalog, ki se naslanjajo na to tožbo, in glede na to izjavim to-le: — Stavbeni konzorcij gališke transverzalne železnice stavil mi je za pokritje vseh izdatkov za studije, trasiranje, obrise, potovanja in druge tekoče potrebnosti pri c. kr. priv. avstrijske deželjske banki, kot bankirji podjetja, znesek 630.000 goldinarjev na razpolaganje, kateri sem od banke še tekom meseca septembra 1882. leta prejel. Od te vsote porabil sem doslej za navedene smotre podjetja znesek 355.000 gld., dočim sem ostanek blizu 275.000 gld. rezerviral z ozirom na stavbeno dobo treh let in mogočih nevarnosti do dognanja tako velikanskega stavbenega podjetja. Lahko skažem vsak posamičen dozdanjih izdatkov in veselilo me bode, če se mi za to ponudi prilika, ker se bo s tem natanko označila ničevost vseh nalog, katera so se celo predznamenila politične in oficijelne osebe urivati v to zadevo. Vzprijemite itd. — Karol baron Schwarz. Na Dunaji 7. februarja 1883.

Iz južne Dalmacije se poroča, da je namestništvo v gorenjih Poborih odredilo občno razoroženje in da se je to tudi že izvršilo. Vsem ustajnikom iz Krivošije, Ublij, Lepenic, Orahovca in gorenjih Pobor, ki so pobegli v Črnogoro, so davčni uradi zaradi zaostalih davkov in sodnih stroškov zarubili zapuščena posestva, da se prodajo z dražbo.

Vnanje države.

V Belgradu je baje policija predse poklicala vse Črnogorce, kateri se nekaj časa sem mudé ondokaj, ter je vse one izterala, kateri se niso mogli izkazati z nujnim poslom. — Minister Garašanin je neki poklican iz Italije zaradi novih poročil iz Catinj. — „Zastava“ prinesla je članek o princu Petru Karagjorgieviču, v katerem se precej pikro izraža o namenu njegovega potovanja in kot doslednost za Srbijo navaja izrek, da z ljubeznijo naroda svojega ni propadla še nobena dinastija, nobena država.

Iz ruske stolice piše se „Pester Lloyd“ 2. februarja: „Jedva vrnil se je bil car Aleksander III. iz Gačine v Petrograd, določil je mu že „eksekutivni komitet“ ruskih revolucionarjev spomenico, v kateri v novič zahteva izvršitev svojih terjatev. Spomenica ta poslala se je ob enem tudi Tolstoju, Pobjedonoščevu in drugim dostojanstvenikom. Tiskana je lično na velinapir in nosi naslov: „Gossudarj!“ in podpis: „Imenem ruskoga naroda: Izpolnitelnyj komitet!“ V glavnih potezah slóve spomenica tako-le: Mi socijalisti in narodniki, ki smo zastopniki z despotijo zatrtiga naroda ruskega in smo si stavili za dačo, oprostiti svoj narod tega težkega in sramotnega iga, poslužiti se hočemo vsakršnega, še tako strašnega in težavnega sredstva in ne bomo prej mirovali, dokler se ne ozira na terjatve ruskega naroda in ne pripozna njega pravica in sila v državi. Te terjatve ljudstva, v čegar imenu jih Tebi, gossudar, priobčujemo in njihovo izpolnitev do Tvojega kronanja pričakujemo, so: 1. Dovolitev in ustanovljenje stalnega ljudskega zastopa, kateri naj bi se volil svobodno, z občno volilno pravico in na pouk volilcev in kateri naj bi imel popolno pravomočje v vseh zadevah, raztezajočih se na celo državo. — 2. Obsirna avtonomija pokrajin, katera naj bi bila zagotovljena s prosto volitvijo vseh uradnikov, samostojnostjo kmetskih občin in gospodarstveno neodvisnostjo ljudstva. — 3. Samostojnost kmetske občine, mira, kot ekonomska in upravna celota. —

bil zdel morda predrzen, ko bi ne bil tako ravno dušen in hladen. A to se je znabiti samo meni tako videlo, ker sem poznal nekatere podrobnosti njegovega življenja, na koga družega napravil bi pa bil morda čisto drugačen utis; ker pa vam ne bo pravil nikdo drugi o njem, morate biti zadovoljni s tem, kar sem jaz povedal.

Konji bili so že napreženi; zvonci so zvenklali, sluga naznanil je gospodu, da je vse pripravljeno, a Maksim Maksimič še ni bilo. K sreči zrl je Pečorin ves zamišljen na kavkaške gore, ter ni hitel na odhod. Stopil sem k njemu: „Ako malo počakate, videli boste starega prijatelja...“

— Oh, vsaj res! odgovoril je hitro: — pravili so mi že včeraj; no, kje pa je? — Ozrl sem se na trg in zagledal Maksim Maksimiča teči na vso moč... V dveh minutah bil je že pri nas, komaj je dihal in pot lil mu je curkoma po obrazu; kosmi sivih las, molečih izpod kape, prijeli so se mu čela; kolena so se mu tresla... hotel se je okle-

4. Ljudstvu naj se prilasti zemljišče. — 5. Naredbe, po kojih naj bi se vse tovarne in delavnice prepustile delavcem. — 6. Popolna svoboda vesti, svoboda besede, tiska, shodov, zadrug in volilnih agitacij. — 7. Občna volilna pravica brez kaknega utesnenja glede stanu ali premoženja. — 8. Preustroj stalne vojske v teritorialno. — To so glavne terjatve ruskega naroda in to je tudi naš program, kojega se bomo na vsak način tako dolgo držali, da ga doženemo. To upamo storiti še z mirnimi sredstvi, če pa ta ne bi pomagala, segli bomo zopet k prejšnjim, k bodalcu in dinamitu...“ Spomenica konča potem z običajnim pretenjem smrti.

Danes ali jutri sestala se bode v Londonu podonavska konferenca. Razen pri tamkajšnjem dvoru akreditiranih poslanikov udeležili se je bodo še dr. pl. Plason za Avstrijo, Barrière za Francijo, Sanderson za Angleško, Revest za Italijo, Romanenko za Rusijo in Pencovici za Rumunijo. Delokrog te konference je že v vabilih angleške vlade natanko označen in obsega podaljšanje mandata evropskega donavskega komisijona, razširjenje njega pravosodja do Braile in določba tega, kar se je storilo za izpeljavo 55. člena berlinske pogodbe, zadevajočega poreško policijo na srednji Donavi. Rusija omenila bode Kilijsko zadevo najbrže pri prolongacijskem vprašanji ter bode storila svojo pritrdivitev zavisno od pripoznanja njenih pravic na Kilijo. Ker se mora podaljšanje mandata skleniti soglasno, bodo morale vlasti pripoznati pravice Rusije na pristje Kilije. Rusija baje ne namerava takoj baviti se z urejenjem tega pristja, želi samo, da se principijalno pripoznajo nje pravice do njega. Vlasti bodo temu najbrže pritrdivile.

Dopisi.

Od Save 7. februarja. [Izv. dop.] S strogo vestjo se prav ne strinja, če zgolj humanitarna društva skoro največji uspeh svojega delovanja v tem vidijo, če priredijo sijajno in časih še drago zabavo. Bralna društva, Čitalnice in morebiti še druga društva zgrešijo gotovo svoj namen, ako v letu družega ne priredijo, kakor nekaj dragih veselice, zlasti v pustnem času. Bralna društva in Čitalnice po Slovenskem bi morale v tem svoj ponos iskati, da podpirajo kolikor mogoče slovensko časopisje in slovensko literaturo, potem da gojé petje in godbo ter da prirejajo gledališke igre. Vrlo osnovano in z uspehom željuče bralno društvo slovensko imeti bi moralo vse slovenske časnike in pristopiti k vsem literarnim in glasbenim slovenskim društvom. Čvrsto bralno društvo imeti bi moralo slovensko narodno bukvarnico, iz katere bi si za jako nizko letnino splošno ljudstvo izposojevalo knjige in časopise. Slovenci moramo zdaj, ko smo toliko na vrhuncu, kolikor so bili prej nemškutarji (kjer se Slovenci gibljejo je to dejanska resnica), ozreti se v preteklost, kako so poslednji delovali. Kjer so obstali nemški „Lesevereini“, ondi so se pridno prirejale nemške igre, precej vro se je po nemško pevalo in imelo navadno le nemške časopise. Jednako delajmo zdaj mi Slovenci ter pospešujmo našo glasbeno in dramatično umetnost in najprej le našo knjigo, našo žurnalistiko, potlej pridejo še le na vrsto sijajne, drage veselice, krasne dvorane itd. Tudi se pri teh veselicah premalo gleda na to, da bi se vršil pogovor v domačem jeziku, da bi se plesi

napovedovali v slovenščini itd. — Na levem bregu Save je pa v zadevi narodnih društev še slabše. Kako veselo bi bilo slišati, ako bi se n. pr. v Brezicah in Sevnici osnovala Čitalnice. Ali s štajerske strani prihajajo Kranjcem zgolj nemška vabila k veselice, zdaj od kakih „Feuerberov“, zdaj od društva „Frohsinn“, pa spet od „Kapselschützengesellschaft“ itd. Le slovenskih vabil k veselice narodnih društev ne dobimo. Morebiti pa drugo leto, ka-li?

Iz Krškega 7. februarja. [Izviren dop.]

Današnji dopis ima obsegati našo pustno kroniko; to je sicer dopisniku neprijetna naloga, a kot vestni poročevalec se jej ne sme izogniti. Veselice, zabav, manjih in velikih, imeli smo vse polno v kratkem letošnjem pustnem času. Bralno društvo je priredilo 6./1. mali, 4./2. veliki ples in 6./2. maškerado; mestna uniformirana straža je imela 14./1. „Kränzchen“, a požarna straža 20./1. „venček“. — Vse te veselice so bile obilno obiskovane od strani meščanstva in uradništva; vse so bile lepo urejene: zlasti „sijajni“ ples bralnega društva je bil v resnici sijajen, toliko v oziru dekoracije dvorane in krasnih opravljenih plesalk, kolikor v oziru prirejanja plesa, zlasti kotilijona po g. O. in kadrij po g. K. Poslednjima gospodoma in nekaterim gospodom odbornikom gre vsa čast in hvala za trud, ki so ga imeli pri dekoraciji in aranžiranji. — Posebno je bilo narodnjaku prijetno, v družbi narodnih mož videti tudi nekatere c. kr. uradnike, mej temi samega gosp. okrajnega glavarja; kajti v prejšnjih časih so se taki možje odtegovali veselice, katere so prirejali Slovenci.

Iz Velenja 5. februarja. [Izv. dop.] Kdor je že potoval po lepi Šaleški dolini, videl je na obeh straneh bistre, iz Hude Ljucknje izvirajoče Pake, lepa polja, z rodovitnimi njivami, s krasnimi travniki, obsajenimi s sadonosnim drevjem in žlahtnimi vinskimi goricami, v katerih se je že marsikatera narodna slovenska pesen zapela. Dopadala mu je ta lepa dolinica in želel si je, postaviti si utico, da bi kratek čas svojega življenja preživel v prijetnej okolici mej vrlimi narodnjaki. A ko bi bival nekoliko časa tukaj, ugasnilo bi mu vse to veselje, kajti uvidel bi, da so tu v Velenji tako strastni nemškutarji, da Slovenca kar videti ne morejo. Jaz ne vem zakaj in tega ne razumem, ker so vsi ti nemškutarji na slovenski zemlji rojeni in vzgojeni in ker so imeli vsi slovensko mater, od kod tedaj to nemštvo? Neki mož, čegar glava je vsled zadnjih volitev postala nekaj višjega, bil je pred nekoliko leti še Slovenec, odkar pa je se nasrkal tistega Vitanjskega duha in to od nekega gospoda, ki hodi brez dela okolu in pri kapljici rujnega vinca kaj rad zabavlja na Slovence, vsled znanja s tem gospodom postal je čisto nemški in nosi bolj po konci glavo, da bi vsakdo mislil, da je imenitnejši nego drugi tržani. Dokler je bil še navaden mož, premetaval je desetic po žepu samo z jedno roko, sedaj jih že premešava z obema rokama, da se je skoro nadejati mladih. A kjubu temu, da se prišteva Nemcem, mu manjka vender še omike in izobraženosti, zlasti pa

niti Pečorina okrog vratu, a ta mu je prav hladno-krvno podal roko. Stotnik stal je nekaj trenutkov, kakor bi bil okamenel, potem je pa prijel z obema rokama Pečorinovo roko: govoriti ni mogel.

— Jako me veseli, dragi Maksim Maksimič! No kako se kaj imate? rekel je Pečorin.

— A... ti... a vi... jecjal je stavec in posilile so se mu solze: — koliko let... koliko dnij... da kam pa?... —

— V Perzijo — in dalje...

— A tako brž... Počakajte še eno malo predragi!... Ali se ločiva tako hitro?... Koliko časa se nisva videla...

— Meni se mudi, Maksim Maksimič — odgovoril je.

— Moj Bog, moj Bog! kam tako hitite?... Koliko imam vam povedati... koliko vas vprašati... No, kaj? Odpovedali ste se tedaj od službi?... kako?... kaj ste delali sedaj?

— Dolgčas prodajal! odgovoril je Pečorin ter se nasmehnil.

— Ali se še kaj spominjate vašega bivanja v trdnjavi?... Lep kraj za lovca!... Veste, vi ste bili strasten lovec in dober strelec... A Bela?

Pečorin je obledel in obrnil se proč...

— Da, še se spominjam! rekel je in široko zazeval.

Maksim Maksimič prosil ga je, da bi ostal vsaj še dve uri. „Imeli bomo dobro kosilo,“ rekel je, „pripravil bom dva fazana: pili bomo katehinsko vino... se ve, da tukaj ni tako dobro kakor v Gruziji, vender je odlične vrste... Pogovorili se bomo kaj... Povedali mi boste, kako ste se imeli v Petrogradu... A?...“

— A jaz nimam ničesar povedati, dragi Maksim Maksimič... Prosim, nikar ne zamerite, moram iti... mudi se mi. Zahvaljujem se, da me niste pozabili, pristavil je in odtegnil roko.

Starcu zmračilo se je lice... bil je žalosten

nekoliko več uljudnosti. Konečno naj še opomnim, da v naši Paki bivajo dvojne vrste živali, bistra postrvica, ki željna pod grmičjem ali ob kamenu pričakuje svojega živeža, in rak, ki koraka sedaj naprej, sedaj nazaj, kakor mu bolj kaže, kateri se prilega bolj gospodi, za kmeta pa ni. Zato pustimo ga gospodu, mi narodnjaki pa ostanimo pri svojih jedilih.

Občni zbor kranjskega obrtnega društva.

(Konec.)

Kupčijske zbornice svetnik in hišni posestnik g. Jernej Žitnik poroča o denarnem stanju društva, katero je za kratek čas obstanka res jako povoljno. Dohodkov bilo je pretečeno leto 452 gld. 50 kr., stroški za tiskovine in uredjenje društva seveda visoki, a vendar je ostalo premoženja 217 gl. 57 kr., katero je naloženo pri pomočnem obrtnem društvu pod načelništvom g. J. N. Horaka. Zbor jako pohvalno odobri poročilo društvenega blagajnika g. Žitnika ter izreče slednjemu za izvrstno poslovanje jednoglasno zahvalo.

Vrši se volitev udov v odbor na mesto izžrebanih in bili so izvoljeni skoro jednoglasno g. g. Gust. Fischer, fabrikant sodavode in hišni posestnik; J. Potočnik, pekovski mojster in hišni posestnik, J. Breme, tesarski mojster in hišnik; J. Žitnik, kupčijske zbornice svetovalec, čevljarski mojster in hišni posestnik; F. A. Supančič, klobučar in hišni posestnik in L. Widmajer, mizarjski mojster.

Ko se je volitev izvršila, poprime besedo tajnik g. M. Kunc in v res izvrstnem dovršenem govoru slika namen in delokrog obrtnih društev, posebno z ozirom na ljubljanske odnose.

Iz obširnega govora povzamemo sledeče jako resnične točke. Govornik g. Kunc pravi, da ako se vprašajo obrtniki v Ljubljani, kake so njihove potrebe, bodo gotovo vsi v protislovju z ono malo peščico, ki vedno naglašja in poudarja politične potrebe, soglasno izjavili, da obrtniki nimajo političnih skrbi, nego da so skrbi obrtnikov ljubljanskih popolnem, kolikor se njih obrti tiče, nepolitične. Nobeden obrtnik nema mej časom svojega delovanja političnih skrbi, pač pa jako veliko materialnih, katere ga vznemirjajo po dnevi in mu begajo po noči spanje. Ko bi se vprašali tisti časti lakomni obrtniški „kadetje“, kateri mislijo, da so predestinirani za državnoposlanska in županska mesta v glavnih mestih, posebno v Ljubljani, kaka so tista politična vprašanja, ki njih vznemirjajo, in zaradi katerih pridigujejo v jednomer boj proti vsem stanovom, potem ne bodo znali ravno ti gospodje protektorji obrtnega stanu, kakor se sami nazivljejo, nobenega odgovora, ampak bodo — molčali! (Občno pritrdjevanje.) Ko so ti politični rovarji koncem lanskega leta sklicali ljudski shod, udeležil sem se ga tudi jaz, da bi slišal, kako bodo razvili svoj politični program. A ti patentirani obrtniški politikarji niso niti črhnilo o politiki, nego po-

litično resolucijo, katero sem stavil jaz za občno volilno pravico, so zavrgli, da ni bila sprejeta. Upati je, da se tem gospodom ne bo več posrečilo, da bi obrtnike hujskali k sovraštvu proti drugim stanovom, sosebno ob času, ko mu je simpatij in podpore vseh stanov jako potreba. Ako se pomisli, da je imel kranjski obrtni stan svoje zastopnike skoro v vseh raznih zastopih, v deželnem zboru, v kupčijski zbornici, v mestnem zastopu, in da jih še ima, in se primeri s tem državnim zbor, v katerem sedi eden sam obrtnik: vidi se, da smo na Kranjskem dosti na boljem. A vendar je državni zbor sklenil obrtnikom tako koristno postavilo in tudi od ljubljanskih političnih rovarjev tolikani črti doktorji glasovali so za njo. Ako obrtniški stan tirja, da se ozira na njegove koristi, ne sme vendar nikakor zahtevati, da bi on nadvladal vse druge stanove. V mejsobnem delovanju kaže se napredek in obrtni stan ima največji interes z vsemi drugimi stanovi živeti v miru in prijaznosti. Tisti pa, katerim služi ime obrtnika za rovarsko politiko, tisti zlorabijo obrtnike.

Obrtni stan v Ljubljani se ni nikdar brigal za svoje koristi, dokler se ni ustanovilo obrtno društvo. Namestu da bi bili drug družemu pomagali s tem, da bi rabili pri izdelovanju razne iznajdbe in napredke, in tako se branili proti izgubam v kupčiji, škodovali so drug družemu. Obrtni stan se hoče razcepiti in v dedščino bi se delili socijaldemokrati in tovarnarji.

Obrtni stan bi znanprej obstajal samo iz čevljarjev in krojačev, kateri bi krpali, vse drugo bi oskrbel kapital: to je bilo, ni še dolgo tega, v Avstriji gospodarstveno načelo. A o pravem času se prišel je preobrat. Obrtnija se je zdramila in neče, da bi bilo žrtveno jagnje velikega kapitala, da bi se obrtnik popolnem nadomestil po mašinah.

Tudi država ima velik interes, da se vzdrži obrtni stan kot srednji stan, sedaj smemo upati da obrtni stan ne bode samo mesta, katera poseda, pridržal, nego še boljših pridobil. A delati je treba. Ako se tudi ne izpolnijo vse nade, treba je gledati zmirom na namen.

Obrtni stan je v kratkem času, kar se je začel za svoje koristi oglašati, več dosegel, kakor je smel kedaj upati, obravnave v državnem zboru, katere so se vršile zadnji čas, so zato najboljše pričevalo. Ko bode stopila obrtna postava v praktično veljavo, tedaj bode naša naloga, da si stanje zboljšamo in zato je ravno obrtno društvo pravi predboritelj.

Pri obrtniku ne bode šlo za to, da bi naskakoval pošteno konkurenco, nego bojevati se mora proti nepoštenej. To pa se ne posreči posamičnemu, pač pa zamore to skupnost.

Govornik potem razjasnuje, kako zamore obrtno društvo pri vseh teh vprašanjih koristno delovati, da se napravijo oddelki po rokodelstvih in podružnice, da dela potem vsa obrtnija skupno in konča svoj govor mej občnim odobravanjem.

Odbor je v seji zadnji ponedeljek izvolil pred-

sednikom kupčijske zbornice svetovalec, tiskarja g. A. Kleina, njega namestnikom stavbenega mojstra g. F. Zupančiča, tajnikom g. M. Kunca, blagajnikom J. Žitnika, tajnika namestnikom g. F. Majerja.

Domače stvari.

— (Konfiskacija.) Včerajšnje število našega lista zaplenilo je ces. kr. državno pravdnništvo zaradi uvodnega članka z napisom: „Razmere na Primorskem“ in zaradi „Poslanega“ z napisom: „Odgovor na izjavo ces. kr. višjega državnega pravdnništva v Gradcu zaradi oddaje kruha na ljubljanski Grad“ s podpisom: „Več pekovskih mojstrov“.

— („Narodni dom“) vzbudil je tudi mej dalmatinskimi Slovani nepričakovano zanimanje; dokaz temu je precejšnje število sreček, ki so se poslale tam bivajočim Slovincem in ki so jih vrli Dalmatinci že skoraj popolnoma pokupili.

— (Jour fixe) literarnega in zabavnega kluba bode zopet v soboto 10. t. m. ob 8. uri zvečer pri Tavčarji.

— (Sokolova maskarada) na strelišči donesla je 907 gld. kosmatega dohodka.

— (Neprilike na c. kr. pošti.) V 30. dan januarja bil je naš list odposlan g. naročniku v Ptuj. Ker je na zavitku bilo tiskano samo ime „Ptuj“, romal je list v Pulj in stoprav tam so spoznali, da je Ptuj = Pettau in tako je naš list 3. t. m. srečno dospel dotičnemu naročniku v roke. Kdor bi tega ne verjel, poslužimo mu lahko z zavitkom, ki kaže po svojih poštnih pečatih, da je preko Istre prišel v Štajersko, kar je neki najkrajši pot. Pri vsem tem nam je to nerazumljivo, da je listu bilo sojeno tako dolgo potovanje, ko se vendar vsi iztisi, v Ptuj namenjeni, oddajo s posebnim glavnim zavitkom.

— (Včerajšnji mesečni živinski somenj) bil je dobro obiskovan. Prignalo se je okolu 400 glav in so trgovci iz Trsta, Gorice, Pulja in iz Koroške pokupili kaci 200, domači mesarji pa 60 glav. Konj bilo je nad 200, prodalo se jih je kaci 60. Lepši konji plačevali so se po 200 do 250 gld.

— (V Tupaličah na Gorenjskem) sklenili so rodoljubi, kakor povzamemo zasobnemu listu, osnovati si „bralno društvo“. Vrlo dobro!

— (Iz Radovljice) se pritožuje naročnik, da tam nemškutarja še vedno cvete in da se naredba pravosodnega ministra glede ravnopravnosti našega jezika kaj malo ali pa nič v poštev ne jemlje. Snuje se v Radovljici tudi požarna bramba, a zaradi komande, bodi-li slovenska, ali nemška, se še ni doseglo porazumljenja. Dopisnik nam je obljubil, da nam v tej zadevi natančneje poroča, zlasti pa, da nam našteje tiste gospe, ki se poganjajo za nemščino, katere je na Gorenjskem ravno toliko treba, kolikor slovenščine v Berlinu.

in jezen, a skušal je skriti to. „Pozabil“, jecljal je; „jaz vas nikdar ne pozabim... No, Bog z vami... Ne, nisem mislil, da vas bom videl tacega.“

— No, dobro, dobro! rekel je Pečorin in ga objel po prijateljski... mari nisem več tisti?... Vsak greva svojo pot... Ali se vidiva še kedaj — Bog ve!... Ko je govoril to, sedel je že v kočiji in voznik je že prijemal vajeti.

— Počakaj, počakaj! zakričal je pa jedenkrat Maksim Maksimič in zgrabil za vratica kočije: skoro bil bi pozabil... Pri meni bili so ostali vaši papirji, Gregor Aleksandrovič... vlačim jih vedno seboj... nadejal sem se najti vas v Gruziji, a Bog je dal, da sva se tukaj sešla; kaj hočem narediti z njimi?

— Kar hočete! odgovoril je Pečorin — Z Bogom...

— Tako, v Perzijo greste?... kdaj se vrnete? upil je Maksim Maksimič za njim.

Kočija bila je že daleč, Pečorin dal je z roko znamenje, katero mogli bi tolmačiti takole: vi žalujete, čemu neki!

Ni se že več slišalo niti žvenkljanje zvoncev, niti ropotanje koles, a ubogi starec stal je še vedno na istem mestu in gledal po cesti, koder je odrdrala kočija.

„Da,“ rekel je nakonec, prizadevaje se kazati kolikor mogoče ravnodušnega, da so mu rosile solze od jeze in žalosti trepalnice: — „da bila sva prijatelja — no kaj je prijateljstvo v današnjih časih!... Kaj sem mu jaz mari? Jaz nisem bogat, nimam visoke službe, tudi po letih se ne ujemava... Lej ga, kakšen gizdalin je postal, ko je bil nekaj časa v Petrogradu... Kakšna kočija!... koliko rečij...“ te besede bile so z nekim ironičnim smehom govorene. „Povejte mi no,“ rekel je obrnivši se k meni: „kaj vi mislite o tem? po kaj ga vrag vleče v Perzijo?... Smešno, za Boga, zares smešno je to!... Da, jaz sem že davno rekel, da je veterinjak, na katerega se ni zanašati... Da, žal mi je vendar zanj, ker bo slab konec storil... Vsaj ni mogoče drugače... Večkrat sem že rekel, da nima sreče, kdor zapušča stare prijatelje!...“ In obrnil se je proč, da bi skril notranjo razburjenost, ter korakal

je okrog svojega voza, kakor bi ogledoval kolesa, in solze zalivale so mu oči.

— Maksim Maksimič, rekel sem mu stopivši k njemu, kakšne papirje pustil je pa vam Pečorin?

— E, Bog ve, kakšne? nekake zapiske...

— Kaj boste naredili z njimi?

— Kaj? Velel jih bom podelati v patrone.

— Dajte jih rajši meni.

Pogledal me je čudeč se in mrmral nekaj skoz zobe, potem je pa začel riti po kovčegu; izvlekel je ven jeden zvezek, vrgel ga s preziranjem na tla; tako družega, tretjega... in desetega: meni se je ta jeza zdela otročja in neumna, a miloval sem ga.

— Tu so vsi, rekel je: čestitam vam, da dobite tak zaklad...

— Ali smem jaz storiti z njimi, kar hočem?

— Makari če jih ponatisnete v časnikih. Kaj je to meni mari?... Ali sem jaz morda njegov pobratim ali sorodnik?... Res sva bivala dolgo vkupej pod jedno streho... A s kom še nisem vkupe živeli... (Dalje prih.)

— (Znani prusak J. Ihne), ki je v Ojstrem razobesil prusko zastavo, v Hrastniku imel tovarno in jo baje požgal, g. Sarga oškodoval in zaradi teh dejanj bil obtožen pri celjske sodniji, pa smel prost hoditi okolu, je ubežal v Ameriko.

— (V Središči) snujejo rodoljubi bralno društvo.

— (Katoliško podporno društvo v Celji) razpošilja poročilo o četrtem letu svojega obstanka od 1. januarja do 31. decembra l. leta. Dohodkov bilo je 3071 gl. 52¹/₂ kr., stroškov pa 2762 gl. 16 kr., tedaj preostanka 309 gl. 36¹/₂ kr., vse premoženje pa iznaša 2318 gl. 27¹/₂ kr., ustanovnikov, ki odrajtajo vsaj 40 gl., šteje društvo 42, rednih udov, ki plačujejo po 2, 3, 4, 5, 10 ali več goldinarjev, pa 195; razen teh pa še 94 podpornikov. Trirazredno dekliško šolo, katero vzdržuje to društvo, obiskovalo je 207 deklet, vrhu tega pa je hodilo še 20 odraslih deklin v šivalno in se učilo ženskih ročnih del. V nedeljsko šolo hodi 25 odraslih deklin.

— (V Štajerske) je 149 odvetnikov. V Gradci 61, v Mariboru 10, v Celji 7, v Ptuiju 7.

— (Razpisana je služba) okrajno-sodnijskega pristava extra statum v področji nadsodnije v Gradci. Prošnje z dokazom znanja tudi slovenskega jezika do 24. t. m. na predsedstvo dež. sodnije v Ljubljani.

— („Slovenische Volkslieder aus Untersteiermark“) — slovenske narodne pesni iz spodnje Štajerske — pod tem naslovom na haja se v peti številki priloge dunajske „Reforme“-„Slavische Rundschau“ sedmero iz slovensčine v nemščino prevedenih pesnij. Pesni so dekliške; 1. in 2. brez naslova, 3., 4., 5. in 6. imajo naslov „Verlassen“, 7. pa „Am Bache“. Priobčene so brez prelagateljevega imena. Iz prav zanesljivega vira sem izvedel, da je gori imenovane pesni prevel g. Igo Kaš, rojak štajerski, ki je nedavno v istem listu več S. Gregorčičevih pesnij v izvrstnem nemškem prevodu priobčil. Uredništvo lista „Reforme“ hrani še več J. Kaševih prevodov, zlasti S. Gregorčičevih pesnij, katere bodo tudi ob priliki prišle na dan. — Obžalovati je le, da se je za dobro uredovano „Reformo“ s priložo „Slavische Rundschau“ do zdaj komaj nekaj čez 200 naročnikov oglasilo. Nekateri Slovani še zmirom naročujejo nemške liste, ki so Slovanom sovražni, listi pa, ki so pisani v slovenskem smislu, se pa ne podpirajo. Dobro bi bilo, da bi slovanski krogi bolj odločni bili, nego so, in da bi v gostilnah in kavarnah zahtevali liste, ki so pisani v nam prijaznem smislu.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Pariz 8. februarja. (Seja senata.) Poročilo Allon-a smatra zakon o pretendentih samovoljnim; ta zakon nasprotuje idejam, ki so ustanovile republiko. Strogo republikanične komisije niso vesti o konfliktih in razpustu nič motile, temveč predlagalo se je, da se poročilo zavrže. Nujnost se je priznala in obravnava odločila na soboto. Namestu Ferry-ja, ki bržkone sestave kabineta ne bode prevzel, utegne Brisson prevzeti sestavo kabineta.

Dunaj 7. februarja. Vojni minister Bylandt prevzel je zopet svoje uradne poslove.

Pariz 7. februarja. V senatnem odseku zagovarjala sta vojni in pravosodni minister zborniški načrt zakona o pretendentih. Odsek določil je potem glavne črte zanikajočega poročila, katero bode Allon uredoval, komisiji izročil in v jutrnji polnej seji predlagal. Zahtevala se bode takojšnja obravnava, a odložila se bržkone na petek. Za gotovo se domneva, da se predlog zavrže; v tem slučaju bi odstopil kabinet in bi se sestava novega kabineta izročila Ferry-ju.

Razne vesti.

* (Na dvornem plesu v Petrogradu) imela je princesinja Šeremetjeva briljantni kinč, katerega vrednost se je cenila na 1,400.000 rubljev.

* (Promet avstrijskih časnikov leta 1882.) O obsežku našega časnikarstva je težavno dobiti zanesljivih podatkov, ker časniki število svojih naročnikov ravno tako prikrivajo, kakor ženske svojo starost. Kar imamo v tem gotovosti, dobimo jo samo po uradu za časnikarske koleke. Po poročilih tega urada bilo je skupno število vseh političnih časnikov za prvo polovico leta 1882. — 54,603.386 izvodov, tedaj na dan 350.000 izvodov. Največ časnikov izhaja v Dolenjo-Avstrijske, 34,093.392 eksemplarov v pol leta, tedaj na dan 200.000 izvodov, potem pride Češka z 10,149.565, Štajerska z 2,145.618, Moravska z 1,926.905, Primorska 1,617.932, Gorenja Avstrija 1,330.622, Galicija z 1,231.457 izvodov. Ta dežela ima tedaj z ozirom na velikost in število prebivalstva najmanjši promet. V primeri s prejšnjim letom pomnožil se je promet časnikov za 5,133.793 izvodov, tedaj za več nego 11 odstotkov. Število inostranskih časnikov pa se je za 80.590 iztisov zmanjšalo. Največ inostranih časnikov prihaja v Dolenjo Avstrijo, namreč 250.000, v Češko 140.000, v Galicijo 85.710 izvodov.

* (Ženska emancipacija). V Parizu izhaja bonapartistični list „Petit Corporal“, katerega stavijo izključno le ženske. V tiskarni nastavljenih je dvanajst mladih delavk, ki s posebno spretnostjo stavijo list. Tudi korektor je ženska. Treba samo še ženskega uredniškega oboja in emancipacija bila bi popolna.

Poslano.

Iskreno se zahvaljujem za prejetih 20 gl., katere je slavno vodstvo obrtniškega pomožnega društva v Ljubljani za zidanje tukajšnje cerkve blagodušno podarilo.

Z odličnem spoštovanjem

J. Mesar,
župnik.

Boh. Bistrica, v dan 8. februarja 1883.

Listnica upravnitva: „Goražda“: Plačano do konec junija t. l.

Umrli so v Ljubljani:

5. februarja: Jakob Babnik, tesar, 47 let, Poljanska cesta št. 29, za jetiko.
6. februarja: Leopold Eberl, delavec, 29 let, Ulice na Grd št. 11, za mrtvodom. — Marija Gašperlin, delavčeva hči, 20 let, Pod trančo št. 2, za jetiko. — Marija Dolinšek, mestna uboga, 85 let, Karlovska cesta št. 7, za mrzlico. — Andrej Jakob, pripravnik, 16 let, Soteska št. 6, za raztegnjenjem črev.
7. februarja: Marija Hočvar, delavčeva hči, 4 mes., Poljanska cesta št. 25, za božastjo. — Henrik Reichman, hišnega posestnika sin, Trubarjeve ulice št. 1, za osepnicami.

V deželni bolnici:

2. februarja: Gregor Remškar, gostjač, 50 let, za apopleksia cerebri. — Marija Cujčič, gostija, 28 let, za jetiko. — Ivana Šušteršič, delavka, 25 let, za jetiko. — Marija Pirman, delavka, 40 let, za vnetjem trebušne kožice.
4. februarja: Josip Selan, delavec, 40 let, za stresom možganov. — Matija Špehar, krošnjar, 31 let, za jetiko.

Meteorologično poročilo.

(Pregled čez pretečeni teden.)

Barometer: Stanje barometrovo je bilo v pretečenem tednu srednje in le za 0.76 mm. višje, kot srednje stanje sploh; znašalo je namreč 736.06 mm. in je bilo samo v sredo in četrtek podnormalno. Najvišje srednje stanje, za 7.85 mm. nad normalom, je bilo v ponedeljek; najnižje, za 7.48 mm. pod normalom, v četrtek; razloček mej maksimum in minimum srednjega stanja je tedaj znašal 15.33 mm. Tudi stanje sploh je bilo 13krat nadnormalno in le 8krat podnormalno; najvišje, za 9.30 mm. nad normalom, v ponedeljek zjutraj; najnižje, za 8.84 mm. pod normalom, v četrtek zjutraj; razloček mej maksimum in minimum sploh je tedaj znašal 18.14 mm. Največji razloček v stanji jednega dne, za 4.34 mm., je imela sredo; najmanjši, za 0.70 mm., nedelja.

Thermometer: Srednja temperatura pretečenega tedna je znašala + 2.5° C., to je za 3.6° C. nad normalom, in je bila samo v ponedeljek podnormalna. Najvišja, za 8.2° C. nad normalom, je bila srednja temperatura v nedeljo;

najnižja, za 1.2° C. pod normalom, v ponedeljek; razloček mej maksimum in minimum srednjega stanja je tedaj znašal 9.4° C. Tudi temperatura sploh je bila le 2krat podnormalna; najvišja, za 9.7° C. nad normalom, v nedeljo opoldne; najnižja, za 9.1° C. pod normalom, v ponedeljek zjutraj; razloček mej maksimum in minimum sploh je tedaj znašal 18.8° C. Največji razloček v stanji jednega dne, za 13.2° C., je imela temperatura v ponedeljek; najmanjši, za 2.0° C., v petek.

Vetrovi pretečenega tedna so bili precej slabotni in tudi malo spremenljivi; prevladovali so južni in zahodni močno nad vzhodnimi. Največkrat, po 7krat, sta bila „zahod“ in „jugozahod“, 4krat „brezvetrije“, 3krat „vzhod“.

Nebo je bilo razen 1krat vselej „popolnem oblačno“ in le 1krat „deloma jasno“.

Vreme: Pretečeni teden je imel 4 deževne, oziroma snežene dneve, v katerih je palo za 45.90 mm. mokrine.

Dunajska borza

dné 9. februarja.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	77	gld.	85	kr.
Srebrna renta	78	„	30	„
Zlata renta	96	„	60	„
5% marcna renta	92	„	45	„
Akcije narodne banke	826	„	—	„
Kreditne akcije	291	„	70	„
London	119	„	80	„
Srebro	—	„	—	„
Napol.	9	„	50 ¹ / ₂	„
C. kr. cekini	5	„	63	„
Nemške marke	58	„	55	„
4% državne srečke iz l. 1854	250	gld.	118	„
Državne srečke iz l. 1864	100	„	170	„
4% avstr. zlata renta, davka prosta	96	„	70	„
Ogrska zlata renta 6%	118	„	60	„
„ 4%	86	„	95	„
„ papirna renta 5%	85	„	60	„
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	103	„	—	„
Dunava reg. srečke 5%	100	gld.	114	„
Zemlj. obč. avstr. 4 ¹ / ₂ % zlati zast. listi	117	„	50	„
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	98	„	60	„
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	104	„	75	„
Kreditne srečke	100	gld.	170	„
Rudolfove srečke	10	„	20	„
Akcije anglo-avstr. banke	120	„	118	„
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	221	„	75	„

Zahvala.

Za tako mnogobrojno udeležitev pogreba našega nepozabljivega sinka

Henrika

in za toli mnogoštevilno poklonjenje mu vence zahvaljuje se iskreno hvaležnim in tuge polnim srcem

žalujoča rodbina

(84) Henrika Reichman-a.

Učenec,

ki se želi izučiti za knjigovezca, se takoj sprejme v knjigovoznici **Fran Dežmana**, v Ljubljani, na Kongresnem trgu št. 14. (81)

Rezbarja (Bildhauer),

ki je dobro izurjen rezljati iz lesa, išče tukajšnji mizarški mojster proti dobri plači. — Natančno izve se pri administraciji „Slovenskega Naroda“. (82—1)

Oznanilo.

Slavna c. kr. deželna vlada v Ljubljani je z ukazom od 6. januarja 1883 št. 11.141 dovoliti blagovolila, da se semenj, koji je sicer vsako leto na ponedeljek po Tihi Nedelji v Rovtah, letos preloži na **20. dan marca**.

Županstvo Rovte,

dné 30. januarja 1883.

(69—2)

J. Petkovšek.

Naravno, zlatorumeno, najuspešnejše ribje DORSCH olje.

Samo ob sebi in naravno iz ribjih jeter tekoče **zlatorumeno ribje olje** je najuspešnejši lek, kakor to mnogostransko potrjuje izkušnja najspretnjših zdravnikov in dobri glas tega leka širi se dan na dan po sijajnih uspehih, ki so se z njim dognali.

Izredno dobro deluje pri: **škrofeljnih, jetiki, spuščajih, bezgavkah** itd. Jedna mala steklenica 60 kr.; dvojno tolika le 1 gld.

To ribje olje prodaja in razpošilja

(36—4)

lekarna Jul. pl. Trnkoczy-ja „pri samorogu“,
v Ljubljani, Mestni trg št. 4.